

stemmen under de særlige Forhold, der findes i den enkelte Kommune. Jeg vil derfor ansee Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet for fuldkomment berettiget til med Hensyn til Præstefalds Besættelse at høre, hvem det vil. Undertiden sender man Ansøgningen til Biskoppen i det Stift, hvori Kaldet ligger; man er i Tvivl eller har Betæneligheder og søger derfor Raad hos den Autoritet, som staaer Præsten nærmest. Jeg anseer det altsaa for afgjort, at det er Noget, Administrationen kan gjøre, men naar det ikke er Lov, er der naturligtvis intet Vaand paa Administrationen, om man end kan søge at give en saadan Fremgangsmaade en større Fasthed end at erhverve. Hans Majestæts allerhøieste Samtykke til, at den følges, hvilket da vilde medføre, at den var bindende for Administrationen, indtil Hans Majestæt besluttede anderledes i saa Henseende. Efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at udvise, vil jeg ikke kunne lægge nogen afgjørende Bægt paa, om § 23 ikke vedtages. Det gjorde ingen saadan Indskrænkning i Administrationens Ret, at jeg vilde see nogen Betænelighed i, at den ikke blev vedtagen, men man vilde ikke opnaae den samme Fasthed, som naar den var vedtagen som Lov, men forsaavidt Administrationen maatte ansee denne Vej for at være den rigtige, for at den kan gjøre en god Indstilling, kan den godt gjøre det, om ogsaa denne Paragraph ikke blev vedtagen. Jeg vil ogsaa bemærke, at jeg kunde godt tænke mig, at man ved ikke at vedtage Paragraphen kunde tilkjendegive, at man ønskede, at Administrationen skal prøve sig frem ad Erfaringens Vej, inden Noget bliver lovbestemt i saa Henseende. Jeg foretrækker imidlertid naturligtvis, at § 23 bliver staaende, og det kan ikke Andet end glæde mig, at den ærede Landstingsmand, som sidst talte, i det Hele har fundet Bestemmelserne hensigtsmæssige, som de ere foreslaaede. Jeg skal sige, hvorfor jeg finder dem hensigtsmæssige: for det Første naturligtvis, fordi de ville bidrage til at give Menighedsraadet Indhold, fordi det er en Ret, der gives Menighedsraadet, og som giver dette Betydning. Men ogsaa aldeles bortset deraf anseer jeg en saadan Fremgangsmaade for hensigtsmæssig. Det kan naturligtvis ikke være en Minister for

Kirke- og Underviisningsvæsenet Andet end overordentligt behageligt at høre, at man er saa særdeles tilfreds med den Maade, hvorpaa Kaldene nu besættes. Det er en Selvfølge, at man maa paastjønne en saadan Anerkjendelse, som ligger deri, og forsaavidt man derved vil tilkjendegive, at man virkelig gjør sig den yderste Plid for at faae Emberne besatte saaledes, som man kan forsvare det, troer jeg, at Anerkjendelsen er rigtig; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at Ministeriet undertiden kan befinde sig i stor Forlegenhed. Der kan undertiden i Ministeriet være en Kamp mellem forskellige Hensyn: et Hensyn til Vedkommendes Anciennitet og et Hensyn til den Dygtighed, som man maa antage at finde hos Vedkommende. Det kan ikke være Andet, end at man i mange Tilfælde maa lade Hensyn til Ancienniteten have en stor Betydning, men hvis man kunde ved at sende Ansøgningerne til en saadan Lokalmyndighed faae et Udtryk af, at den og den Mand ønsker man i Særdeleshed, saa vilde man have en stor Støtte for, at man kunde indstille den, som man i og for sig ogsaa anseer for den Dygtigste og som den, med hvem Menigheden bedst kan være tjent. Jeg skal altsaa tilraade, at man beholder § 23 som den er, men jeg skal ikke blive videre ubehageligt berørt, om den ikke skal blive vedtagen. Derimod maa jeg paa det Bestemteste erklære mig mod Forslaget under Nr. 72, hvor der foreslaaes Dpretelsen af en særegen Indretning. Der er foreslaaet en ny § 24, hvori der er givet Menighedsraadet i Forbindelse med Præsten en Indflydelse paa, hvem der skal bestyre Kirkesangen. Jeg troer, at disse Bestemmelser ere affattede paa en saadan Maade, at det vilde være rigtigt at tiltræde dem, og jeg skal derfor tilraade det ærede Thing at antage dette Forslag.

Brocksdorf: Det høitærede Thing vil formodentlig være enigt i, at det foreliggende Lovbuds § 15, der tilfigter at drage Grændsen, indenfor hvilken Menighedsraadene Virksomhed skal foregaae, maatte tilbrage sig mere end almindelig Opmærksomhed og Overveielse. At en saadan Overveielse ogsaa i Udvalget har fundet Sted, fremgaaer jo af selve Betænk-